

συνέπειαν τὸ εξαγόμενον ἀδαμαντοφόρον χῶμα ἐξαπλοῦται ἐπὶ σκληρῶν καὶ ἐπιπέδων μερῶν. ἕτινα παρὰ τῇ ἑταιρίᾳ Δὲ Βίερς π. χ. ἔχουσιν ὀρθογώνια σχήματα. 600 ὑαδρῶν μήκους καὶ 200 πλάτους, ἐκάστου δυναμένου νὰ περιλάβῃ περὶ τὰς 50.000 φορτίων ἐκ 16 κυβικῶν ποδῶν ἐκάστου, ἐναποτιθεμένου ἐκεῖ δι' ἀμαξῶν κινουμένων ἐπὶ σιδηρῶν γραμμῶν καὶ καταλαμβάνοντος χώρον περὶ τοὺς 21 τετραγωνικοὺς πόδας. Εἶτα τὸ θάλλος τοῦ ἴλιου καὶ ἡ ὑγρασία ἀρχονται θρίπτοντα τὸ ἐκτεθειμένον βράχιδες χῶμα, τοῦ ἐδάφους διαρκῶς βρεχόμενου δι' ἄνυδρον πρὸς ὑποβοήθησιν τῆς κονιοποιήσεως. Οὕτω πρὶν ἢ ἀρξῆται ἡ ἐργασία τῆς πλύσεως κλπ. ἀπαιτεῖται ἡ ἐκθεσις τοῦ ἀδαμαντοφόρου χῶματος ἀπὸ τριῶν μέχρι ἑξ μηνῶν. Κατόπιν διὰ τῆς πλύσεως κλπ. ὁ τῶος ἔκτε εἰμένος ὄγκος τοῦ χῶματος τοσούτον ἐλαττοῦται ὥστε ἐκ 240 φορτίων κυανοῦ χῶματος πλυθέντος, μόνον ἓν φορτίον ἢ 16 κυβικοὶ πόδες περιέχονται εἰς χεῖρας τῶν ἀνιχνευτῶν. Καὶ ἄλλα δὲ τινα ὄρυκτά ἐξέρχονται κατὰ τὸ τελευταῖον στάδιον οὗ μετὰ τῶν ἀδαμάντων. Οἱ εξαγόμενοι ἀδαμαντες ἀποστέλλονται καθ' ἡμέραν εἰς τὸ γενικὸν γραφεῖον ὑπὸ ἔνοπλον συνοδῖαν, μεθ' ἧ παραδίδονται εἰς τοὺς ἐκτιμητάς. Ἀφοῦ δὲ τεθῶσιν ἐντὸς ζέοντος νιτρικοῦ καὶ θεικοῦ ὄξους πρὸς καθαρισμόν αὐτῶν, χωρίζονται κατὰ μεγέθη, χρώματα καὶ βαθμῶν στιλπνότητος. Εἶτα καταρτίζονται εἰς π α κ ε τ α καὶ ἐκτιμώμενοι πωλοῦνται εἰς τοὺς προέχοντας ἀδαμαντεμπόρους τῆς Εὐρώπης. Τὰ π α κ ε τ α ποικίλλουσι τὸ μέγεθος ἀπὸ χιλιάδων τινῶν μέχρι δεκάδων χιλιάδων καρατίων. Πρὸ τινῶν ἐπὶ 1/4 ἐκατομμυρίου καρατίων περίπου ἐπωλήθη διὰ μιᾶς εἰς ἓνα καὶ μόνον ἀγοραστήν. Οἱ ἀδαμαντες ἀποστέλλονται εἰς Ἀγγλίαν ταχυδρομικῶς καὶ ἠσφαλισμένοι κατὰ 50.000 καρατίων καθ' ἑβδομάδα.

Ἀφοῦ οἱ ἀδαμαντες ἀγορασθῶσιν ἐν ἀκατεργάστῳ μορφῇ κόπτονται καὶ στιλπνοῦνται κυρίως ἐν Ἀμστερδάμῳ ἢ δὲ βιομηχανία διεξάγεται κυρίως ἐν Ἀμβέρστῃ ἐπεκτεινομένη καὶ εἰς Παρισίους, Ἐλβετίαν καὶ Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ καὶ ἐν Λονδίῳ ἐξασκεῖται. Ὁ Κοχινόυρ π. χ. ἐκόπη ἐν Χαϊτύμάρκετ, τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐέλλιγκτῶνος θέντος πρώτου τῆν χεῖρα ἐν τῇ τιμῇ αὐτοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἀνάσσης καὶ συμπάσης σχεδὸν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ὁ στιλπνὸς ἀδάμας (brillant) δέον νὰ ἔχῃ 64 παρειάς. Ἡ ἀνωτάτη ἐστὶν παρειὰ καλεῖται «τράπεζα» καὶ δέχεται τὸ φῶς, ὅπερ εἰσδύον εἰς τὰ βῆθη τῆς λίθου προσβάλλει μίαν τῶν παρειῶν κατὰ τῆς «ζώνης» ἢ συνενώσεως τῶν δύο πυραμίδων ἐκείθεν ἀναπηδᾷ ὡς ἡ σφαῖρα σφαιριστήριου ἐκ τῆς παρειᾶς ἐκείνης πρὸς τὴν παράλληλον αὐτῇ ἀνω τῆς ζώνης παρειᾶν καὶ τοιοῦτοτρόπως φασχάνει ἢ τοῦ φωτὸς ἀπὸ παρειᾶς εἰς παρειᾶν ἀντανάκλασις ἀναλόγως τῆς πληθῆος τῶν τομῶν ὑπάρχουσι δὲ διαφόρων εἰδῶν τομῆν καὶ ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν ὁ στιλπνὸς ἀδάμας (brillant) περιγράφεται ὡς ἑπταγώνῃ ἢ διπλῆς τομῆς. Ροδόεις ἀδάμας εἶναι ὁ οὕτω πῶς τετμημένος ὥστε νὰ δμοιάζῃ πρὸς κάλυκα ῥόδου ἀνοιγόμενον. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτο τέμνονται ἀπὸ τοῦ 1820 οἱ ἀδαμαντες, οἵτινες εἶναι τῶσιν ἀθαβεῖς, οὕτως εἰπεῖν, ὥστε δὲν δύνανται νὰ μετατραπῶσιν εἰς στιλπνοὺς (brillant). ἕτε ἔχοντες ἐπιπέδους βάσεις, τὸ δὲ ἐν τῇ κορυφῇ αὐτῶν ἡμισφαιρίων καλυπτεται ὑπὸ μικρῶν παρειῶν.

Ἐτερός τις εἰδήμων τῆς τῶν ἀδαμάντων ἀξίας καὶ τῆς ἐξέρρασε περὶ τῆς τιμῆς τῶν ἀδαμάντων τὰ ἐπόμενα.

Ἡ μεγαλειτέρα εὐκολία τῆς προμηθεύσεως ἀδαμάντων κατέστησεν αὐτοὺς εὐθηνότερους. Ἀλλ' ἡ ἀνάπτυξις τῆς σιδηροδρομικῆς καὶ ἀντροπολικῆς συγκοινωνίας, θαυμασίως ἠξίωσε καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἀδαμάντων. Ἡδὴ ἀγοράζονται ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ κατ' ἔτος ἀδαμαντες ἀξίας 5 ἑκατομμυρίων στερλινῶν. Πρὸ εἰκοσαετίας τὰ ἀγοραζόμενα πρὸς ἀνιχνεῖτο εἰς ἡμισυ περίπου ἑκατομμυρίων στερλινῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν οὗως ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον τὰ νῦν μέσα τῆς συγκοινωνίας καὶ αἱ μηχαναὶ αἱ δὲ λίθοι ἐξήγοντο διὰ τῆς σκαπάνης τοῦθ' ὅπερ καθίστα τὴν παραγωγὴν δαπανηρὰν καὶ ἀβασίαν. Πρὸς τούτοις ἐν Βρασιλίᾳ ὁ κίτρινος πυρετὸς συχνάκις ἀνέκοπτε τὸ ἔργον.

Ἐν τέλει ἐδήλωσεν ὅτι ἐνεκα τῆς διακανονίσεως τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ἀδαμάντων ὑπὸ τῶν σχετικῶν ἑταιριῶν ἢ ἰαξίᾳ αὐτῶν χωρεῖ προῖδσα καὶ ἂν ὑπὸ τὴν παροῦσαν ζήτησιν ἐπέλιθῃ περιουσιμὸς τις ἐν τῇ ἐξαγωγῇ ἢ ὑπερτιμῆσις αὐτῶν ἔσται ἀναπόφευκτος.

Ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ὁ Ἐδμόνδος εἰσήχθη εἰς τὸ Λύκειον ὡς ἐσωτερικός, ἀνευ πολλῶν διαπληκτισμῶν. Ἡ κυρία Βρίς, ἐπανελθούσης τῆς γαλήνης, ἐνόησεν ὅτι ἡ τυφλὴ ἀγάπη πρὸς τὸν ἔγγονόν της παρεσυρεν αὐτὴν λίαν μακρὰν καὶ ἐπομένως δὲν παρέβαλεν ἀντιλογίας, ὡς πρὸς τὸ παρόν. Ὁ Ριχάρδος διὰ τοῦ Ζαφφέ ἔφερε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐκράτησεν αὐτὸν πλησίον του. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐποχὴν ἡ Ὀδὶλη ἀπῆν, ἐπομένως ὁ Ἐδμόνδος δὲν συνήντησεν αὐτήν. Ὅταν ὁμως συνηντήθησαν, ἡ Ὀδὶλη ἐχαιρέτησε μόνον αὐτὸν, ἀπαντήσαντα ὁμοίως. Προσεφέρετο πρὸς αὐτὸν κατὰ τρόπον ὑποδεικνύοντα ὅτι οὐδέποτε θὰ συνεχώρει, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁμως ὁ αὐστηρότερος παρατηρητὴς δὲν θὰ εὕρισκεν ἔχνος μνησικακίας ἢ κακῆς προδιαθέσεως.

Ἡ γραῖα κυρία Βρίς κατώκησεν ἐν ὠραίῳ διαμερίσματι πλησιέστερον τῷ Λυκείῳ Ἑρρίκου τοῦ Δ' ἢ τῷ μεγάρῳ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς κειμένου, ὅταν δὲ ὁ Ἐδμόνδος ἐξήρχετο τοῦ Λυκείου, ἡ ἡμέρα διενέμετο ὡς ἐξῆς. Τὴν πρωΐαν ὁ Ἐδμόνδος, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Ζαφφέ, ἦγετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνθα ἐγευματιζε, μετὰ μεσημβρίαν δὲ μετεβαίνει παρὰ τῇ προμητορι αὐτοῦ, ἧτις ἀνελάμβανε τὴν φροντίδα νὰ στείλῃ αὐτὸν τὴν ἑσπέραν εἰς τὸ Λύκειον.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ κυριακὸν πρόγραμμα, σπανίως ὁμως ἐκτελούμενον, διότι ὁ Ἐδμόνδος τοῦλάχιστον κατὰ τὰς δύο κυριακάς τοῦ μηνὸς ἐστερείτο τῆς ἐξόδου ἐνεκα ἀνυποταξίας. Ὁ Ριχάρδος ὁμως δὲν ἀνησῶχε πολὺ, πεποιθὼς ὅτι ὅταν ὁ υἱὸς του θὰ ἐφθάνεν εἰς ἡλικίαν νὰ παραλάβῃ αὐτὸν ἐν τῷ οἴκῳ θὰ κατώρου νὰ καταστήσῃ λεία τὰ ἀξέστοτα μέρη τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ.

Ἐπίσης μεγάλην ἐσθίριζεν ἐλπίδα ἐπὶ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ υἱὸς του θὰ ἐκοινῶνει τὸ πρῶτον τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἐλπίζων ὅτι τὸ ἐπιβῆλλον τοῦ γεγονότος θὰ ἐπῆνεγκε βελτίωσιν τοῦ χαρακτήρος. Ἡπατήθη ὁμως, διότι ὁ Ἐδμόνδος ἤρξατο διδασκόμενος τὰ ἱερά μαθήματα ἐν ἡσυχίᾳ μὲν, ἀλλὰ χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἐπηρεασθῇ ὑπ' αὐτῶν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐν τῶν μηχανημάτων τῆς ὅλης σωματικῆς καὶ διανοητικῆς αὐτοῦ μηχανῆς, ἐπαθεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καὶ παρημποδίζεν οὕτως αὐτὸν νὰ βυθίζῃ ὀρθῶς.

Ἡ ἐπίσημος ἡμέρα ἐφθασεν. Ὁ Ἐδμόνδος ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ πατρὸς καὶ ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὰ σφάλματα αὐτοῦ. Ἐπραξέ δὲ τοῦτο μεθ' ὄλου τοῦ ἀπαιτουμένου σεβασμοῦ καὶ ἀπέδωκε μετὰ ζέσεως τὸν ἀσπασμὸν τοῦ πατρὸς, εἰς οὐδεμίαν ὁμως ἐξεχύθη λεπτομέρειαν καὶ ἐπομένως δὲν ἠδυνήθη ὁ Ριχάρδος νὰ ἐνοήσῃ ἐὰν ἡ καρδία τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ συνεκινήθη. Ἡ Ὀδὶλη ἀπῆν πάλιν. Ὁσάκις οἰκογενειακῇ προπαρεσκευάζετο σκηνή, ἢ ἐπικίνδυνος ὡς ἐκ τῶν ἀναμνήσεων, ἄς προεκέλει, ἐφθάνεν ἐποχῇ, ἀπῆρχετο εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Ἡ κυρία Βρίς, ὠδήγησε μόνη τὸν ἔγγονον εἰς τὸν ναόν, εὐτυχῆς καὶ γαυριῶσα, μᾶλλον πύχαριστημένη ἐνδομύχως ἢ ὅσον πράγματι ἐφαίνετο, διότι ἐβλεπεν οὕτως ἐξαφανιζόμενῃ πρὸ αὐτῆς τὰ ἐμπόδια, ἐνδομύχως δὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐπαινήσῃ τὴν πλήρη λεπτότητος εὐγενῆ συμπεριφορὰν τῆς νέμφης αὐτῆς.

Ἡ ὑπερήφανος προμητορ, ὡμολόγησεν ἐν τέλει ὅτι ἐὰν ὑπῆρξε κακὴ πρὸς τὴν νέμφην της, αὐτὴ ὁμως οὐδέποτε δυσηρέστησεν ἐκείνην, ἐπίσης ἀνωμολόγησε ὅτι ἐὰν αὐτὴ ἦν ἡ Ὀδὶλη θὰ συμπεριφέρετο ὅλως διαφόρως.

Μὴ θέλουσα ὁμως πάλιν νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὴν ἡττημένην

καὶ ταπεινώμενην, ἔλεγεν ὅτι ἡ κυρία Ριχάρδου ἦτο πλασμένη ἐκ ξύλου ἢ ἐξ ἄμμοκονίας ἢ ἐκ τινος οὐδετέρας ἄλλης ὕλης, ὡς μὴ αἰσθανομένη τὰς συγκινήσεις ἐκείνας αἱ ὁποῖαι συνήθως ταράττουσι τὰς γυναῖκας. Διότι ἄλλως, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ μετὰ τοσαύτης γαλήνης καὶ μακροθυμίας πάντα τὰ ἐν Πινὸν συμβάντα, τὰ ὁποῖα ἔκαιον ἔτι τὰ ὄψα τῆς κυρίας Βρίς, μόνον ἐὰν τὰ ἀνεπόλει;

Ἡ ἀδρανὴς ὕλη, ἐξ ἧς ἦτο πλασμένη ἡ Ὀδύλη, δὲν ἐμπόδιζεν ὅμως αὐτὴν ποσῶς νὰ συμπεριφέρηται πρὸς τὴν πενθερὰν αὐτῆς μετὰ πολλῆς φρονήσεως καὶ λεπτότητος· οὐδέποτε οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον ἐποικῆσατο ὑπαινιγμὸν πρὸς τὴν δυσάρεστον ἐκείνην ἡμέραν, πάντοτε ἐδείκνυε τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην ἐκείνην, ἣν καὶ ἡ μάλλον ἀπαιτητικὴ τῶν πενθερῶν θὰ εὕρισκεν ἱκανοποιητικὴν. Ὅταν ὠμίλει περὶ τοῦ Ἐδμόνδου ἐδείκνυεν ἐνδιαφέρον, ψυχρὸν ὅμως μέχρι βαθμοῦ ὥστε νὰ ἦναι φανερὸν ὅτι δὲν θὰ ἀναμιχθῇ ποτέ εἰς τὰ ἀφορῶντα αὐτόν. Ἐκ τούτων ἐνοεῖται ὅτι οὐδεὶς πράγματι, ἐν τῷ κόσμῳ, θὰ συμπεριεφερέτο κάλλιον εὕρισκόμενος ἐν θέσει πράγματι δυσχερεστάτῃ.

Ἡ κυρία Ρουβεραὶ ἐκ τῶν πρώτων ἐπῆνει τὴν κυρίαν Ριχάρδου. Ὅσκις αὕτη ἐπεσκέπτετο ἐκείνην σὺν τῷ συζύγῳ ὅπως ἴδῃ τὴν Ὑβελίνην, οὐδέποτε κατ' οὐδεμίαν τῶν ἐπισκέψεων τούτων τὴν παραμικρὰν παρετήρησε τάσι πρὸς σφετερισμὸν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς, ἢ ὅπως ἰδιαζόντως προσελκύσῃ τὴν καρδίαν τῆς κορασίδος μάλλον πρὸς ἑαυτήν. Ἡ κορασίς ἀνεπτύσσετο ὡς ἄνθος τῆς ἀνοιξέως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν χαρίτων, τῶν μειδιαιμάτων καὶ τῶν προσπεποιημένων πῶς θωπειῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκ τοῦ ζῆν χαρᾶς, ἀλλὰ χαρᾶς ἐγωιστικῆς. Ἀπέβαιναν ὠραία ὡς πάντες θὰ πύχοντο καὶ ἔξυνοστάτη, ἐμάνθανε πᾶν ὅτι ἠθελον αἱ περὶ αὐτὴν καὶ ἐφαίνετο ὡς γυνὴ μικρὰ τὴν ἡλικίαν, ἀρεσκομένη εἰς τὸ κομψεύεσθαι. Ἐμπροσθήγορος κατ' ἐπιφάνειαν, πείσμων ὅμως κατὰ βάθος ἀπεκάλει πάντοτε τὴν Ὀδύλην, «Κυρία» καὶ ἐπαρουσίαζεν αὐτῇ τὴν παρεῖαν μετὰ μειδιήματος ἀνεπιλήπτου γυναικὸς τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τινος μάλιστα καιροῦ ἐκάλει αὐτὴν «Ἀγαπητὴ κυρία». Ἐν τῷ ροδοχρῶ ὅμως ἐκείνῳ στόματι τὸ ἐπιθετικὸν τοῦτο εἶχε τὴν σημασίαν τετριμμένης εὐμενείας, τὸ ὁποῖον ἡ κορασίς ἤκουεν ἀνταλλάσσόμενον μετὰ τῶν φίλων τῆς προμήτορος αὐτῆς καὶ οὐδὲν πλέον. Ἡ κυρία Ρουβεραὶ, μεθ' ὅλην τὴν ὑποτύφουσαν αὐτῆς ζηλίαν, δὲν ἠπατήθη ἐν τούτῳ καὶ ἡ Ὀδύλη, ἥτις ἐβλεπεν αὐτὴν μειδιῶσαν ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς μικρᾶς, ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι τὸ λεπτὸν μειδιῆμα τῆς μάμμης ὑπέκρυπτεν εἰρωνίαν.

Ὁ Ριχάρδος ἀπομικρυνόμενος τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἀνεστέναιζεν, ὡς ἀνεστέναιζεν ἐπίσης ἐπαναβλέπων αὐτὴν, θελκτικωτάτην οὖσαν. Δὲν ἐθλιβεν αὐτόν ἢ στέρησις τῶν χαρίτων τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ σκέψις ὅτι ἡ ἐπιπόλαιος ἐκείνη ἀνατροφή δὲν θὰ παρασκευάζεν αὐτῷ τὸ ἀγαπητὸν τέκνον οἷον πύχετο καὶ ἐπεθύμει, ἐξωτερικῶς μὲν οἷα ἦτο, ἐσωτερικῶς ὅμως, ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα, οἷα ἦν ἡ Ὀδύλη, γενναυόφρων καὶ καλὴ, καρτερικὴ καὶ ὑψιλόφρων, ἐτοίμη εἰς πάσας τὰς μάχας ἀλλὰ φιλήσυχος.

— Ὑπομονή, ἔλεγεν αὐτῷ ἡ σύζυγος, θὰ τὸ κατορθώσωμεν καὶ αὐτό.

Ψευθεῖς τῶν ἐλπίδων, ἤλπισεν ἕτερόν τι καὶ νύχθη ἐκ μέσης καρδίας νὰ ἀποκτήσῃ ἄλλο τέκνον, τέκνον ὅπερ θὰ ἦτο ἡ παρηγορία του, διότι θὰ ἠδύνατο ν' ἀναθρέψῃ αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτήρησιν αὐτοῦ καὶ νὰ ἴδῃ ἀνθίζουσαν ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ τὴν μητρικὴν ἀγάπην, ἣν ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκλείῃ ἡ καρδία τῆς συζύγου του. Τὴν χαρὰν ὅμως ταύτην ἐστερήθη. Ἐνεκαρτέρησεν ἐν τῇ στέρησει ταύτῃ, ἀπέβη ὅμως σοβαρότερος καὶ σκυθρωπότερος καὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ του ἐξεζήτησε τὴν ἱκανοποίησιν τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων.

Ὁ Ὀδύλη ὑπέφερεν ἐκ τούτου. Οὐχὶ διότι εἶδε σημεῖόν τι ἀδιαφορίας πρὸς αὐτὴν, ἀλλὰ διότι, διὰ τῆς συνήθους αὐτῇ δυ-

νάμεως τῆς ἀντιλήψεως, ἠσθάνετο ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς ὑπέφερεν ἐκ τούτου. Καὶ ἐκείνη ὅμως ἐνεκαρτέρησε καὶ, μετὰ τῶν δύο ἐκείνων συζύγων, οἵτινες θὰ ἠδύνατο νὰ ᾧσι τόσον εὐτυχεῖς, ἐγεννήθη ἀντικείμενον λύπης, περὶ οὗ οὐδέποτε ὠμίλου. Δὲν ἀντηγαπῶντο ὅμως ὀλιγώτερον διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς καταβρωσκούσης αὐτοὺς ἰδέας, ἦν οὐδέποτε ὠμολόγουν ἀλλήλοις, ὁ βίος αὐτῶν ἀπέβη μελαγχολικός.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξεργάγῃ ἡ καταγιγίς τοῦ 1870. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ αὐγούστου ἡ κυρία Βρίς ἀπήγαγε τὸν Ἐδμόνδον καὶ τὸν Ζαφφέ εἰς Πινόν, ἐνῶ ἡ Ὑβελίνη εὕρισκετο ἐν Ρουβεραὶ. Ὁ Ριχάρδος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλίπῃ τοὺς Παρισίους καὶ ἡ Ὀδύλη ἔμεινε μετ' αὐτοῦ.

Ἐκαστος ἐπραξεν τὸ καθήκον αὐτοῦ, ὅταν δὲ μετὰ τὴν φρικτὴν βάσανον ἤλθον αὐθις πάντες ἐπὶ τὸ αὐτό, αἱ προσωπικαὶ ἐχθρότητες καὶ αἱ μικροπρεπεῖς ὑπόκωφοι πάλαι ἐξέλιπον, ἐν μέρει τοὐλάχιστον, ὑπὸ τὴν ἐπίρροιαν τῶν πατριωτικῶν θλίψεων.

Ἡ Ὀδύλη ἀπώλεσε τὸν πατέρα αὐτῆς κατὰ τὴν πολιορκίαν, ἡ δὲ ἀπώλεια αὕτη καταπικράνασα αὐτὴν, τὴν κατέστησε σοβαρωτέραν. Ὁ Ριχάρδος ἐπέμεινε ἵνα ὁ Ἐδμόνδος ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ Λύκειον ἅμα ὡς ἤρξαντο αὐθις τὰ μαθήματα, ἡ δὲ κυρία Βρίς, καταβληθεῖσα καὶ γηράσασα ἕνεκα τῶς κοπώσεων καὶ τῶν θλίψεων, ἄς συνεπήγαγεν ἡ ἐπιδρομὴ, ἔμεινε ἐν Πινόν διὰ νὰ τακτοποιήσῃ ὀλίγον τὰ ἐν αὐτῷ.

Κατὰ μῆνα ἰούλιον, ὁ Ριχάρδος Βρίς, ὅστις εἶχεν ἀποδεχθῆ προσωρινὴν διπλωματικὴν ἀποστολὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους, ἡ δὲ Ὀδύλη προητοιμαζέτο ν' ἀπέλθῃ διὰ μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας εἰς τὰ κτήματα αὐτῆς, ὅτε πρῶτα εἶδεν ἐρχόμενον τὸν Ζαφφέ.

Ἀπὸ τοῦ συμβάντος ἐκείνου, ὅπερ ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς εἰς τὸ Λύκειον εἰσαγωγῆς τοῦ Ἐδμόνδου, ἡ Ὀδύλη ἐδέχετο πάντοτε μετ' ἐνδομύχου φόβου τὸν καλὸν ὑπῆρτην. Ἐν τούτοις πολλὰ εἶχεν ἔλθει χωρὶς νὰ φέρῃ κακὴν τινα εἰδήσιν, κατ' ἐκείνην ὅμως τὴν ἡμέραν οἱ ἀκούσιοι φόβοι τῆς Ὀδύλης δὲν ἐστερουντο βάσεως, τοῦτο δὲ ἐνόησεν ἐκ τοῦ ἠλλοιωμένου προσώπου τοῦ ὑπῆρτου.

— Δὲν ἔχομεν τύχην, ἤρξατο λέγων ὁ Ζαφφέ καὶ λησμονῶν τὰς συνήθεις αὐτοῦ ἐκφράσεις. Ἡ κυρία Βρίς μὲ ἔστειλε νὰ πηγαίνω ἐνδύματά τινα εἰς τὸ Λύκειον καὶ ἐκεῖ εὔρον τὸν Ἐδμόνδον ἐν τῷ νοσοκομείῳ.

— Δὲν εἶναι βέβαια τίποτε σοβαρὸν, εἶπεν ἡ Ὀδύλη ἔντρομος.

— Ἀκόμη δὲν ἤξεύρουσιν τίποτε. Τόσαι ὑπάρχουν ἀσθένειαι ἐν Παρισίοις ἀφ' ὅτου τόσον ἀνεσκαλεύθη ἡ γῆ! Ἐν συντομίᾳ, μὲ εἶπαν νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριον καὶ, ἐὰν εἶναι δυνατόν, νὰ παραλάβω τὸν μικρὸν ἐνόσω ἀκόμη εἶναι ἀκίνδυνος ἢ μεταφορὰ αὐτοῦ. Καὶ ὁ Κύριος νὰ μὴ εὕρισκεται ἐν Γαλλίᾳ! Τώρα τί νὰ κάμω;

— Νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ ὡς τάχος, εἶπεν ἡ Ὀδύλη.

— Ναί, ἀλλὰ ἡ κυρία Βρίς θὰ δυσχερεσθῆ! εἶπεν ὁ Ζαφφέ στρέφων τὸν πῖλον αὐτοῦ, ἃν ἐκράτει ἐν χερσίν. Ἐὰν κατὰ κακὴν τύχην ἡ ἀσθένεια ἦτο κακοῦτης καὶ ἐὰν ὁ μικρὸς ἐπάθαινε κανὲν κακὸν καὶ μάλιστα τώρα ὅτε εἶναι ἀπὸν ὁ κύριος! Ἄλλοίμονον! τότε αἰωνίως θὰ ἐπαναλαμβάνουν ὅτι τὸ σφάλμα ἦτο ἰδικόν σας, κυρία.

Καὶ παρετήρησε τὴν Ὀδύλην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἐσυνείθιζε κατὰ τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μεταφερθῇ εἰς Πινόν; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ παρατροῦσα τὸ θρομολόγιον τῶν σιδηροδρόμων.

— Ὅσον δι' αὐτό, μάλιστα! διότι μόλις ἀπὸ χθὲς ἀσθενεῖ Πιθανὸν νὰ μὴ ἦναι τίποτε ἐπικίνδυνον, ἐν τούτοις... ἐπὶ τέλους...

— Ὅμιλοι, Ζαφφέ, πρέπει νὰ τὰ ἤξεύρω βλα!

Ἐν τῇ συνομιλίᾳ ἔμαθον ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐγένοντο κρούσματα εὐφρογίας κακοῦθους χαρακτήρος. Κατὰ τὴν πολιορκίαν πολλοὶ ἀπέθανον, αὐτὸ εἶναι βέβαιον, φαίνεται δὲ ὅτι πάλιν ἀναφαίνεται.

Ἡ Ὀδύλη ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

— Μόλις ἔχομεν τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ ὑπάγωμεν καὶ νὰ τὸν πᾶρωμεν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας, εἶπεν. Ἐνοικίασε μίαν καλὴν ἀμαξάν Ζαφφὲ καὶ νὰ μὴ χάνωμεν καιρὸν.

Ὁ Ἐδμόνδος παρεδόθη τῇ αἰτήσει αὐτῆς, εἰς τὴν κυρίαν Ριχάρδου φέρων τὴν στολὴν τοῦ λυκείου, ἣτις ἐφαίνετο παράδοξος ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἕνεκα τῆς προῦρου ἀναπτύξεως σώματος ἐκείνου, ὅπερ κατέβλασε συνάμα ὁ πυρετός. Κατῆλθε μηχανικῶς τὴν κλίμακα καὶ ἠκολούθησε τὸν Ζαφφὲ χωρὶς νὰ προβάλλῃ ἐρώτησιν. Ἦτο ἤδη λίαν ἀσθενὴς καὶ ἐπομένως δὲν εἶχε καθαρὰν συναίσθησιν τῶν γινομένων. Ἀφοῦ ἐτοποθέτησεν αὐτὸν ἐν τῇ ἀμαξῇ ὁ Ζαφφὲ ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν κυρίαν Ριχάρδου, ὅπως παραλάβῃ καὶ αὐτήν. Ἄλλ' ἡ Ὀδύλη λαβούσα αὐτὸν κατὰ μέρος εἶπεν.

— Δὲν πρέπει νὰ μὲ ἰδῇ ὁ Ἐδμόνδος. Δὲν μὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐπομένως δὲν θέλω νὰ κινδυνεύσω νὰ τὸν παροργίσω. Πήγαινε λοιπὸν μόνος μετ' αὐτοῦ, ἐγὼ θὰ ἔλθω ἐντὸς ἄλλης ἀμαξῆς, καὶ ἐν τῷ σταθμῷ θὰ ἀνέλθω εἰς ἄλλην σιδηροδρομικὴν ἀμαξάν, καὶ ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Λαρός, θὰ εὐρωμεν νομίζω δύο ἀμαξάς.

Τὸ ταξείδιον ἐγένετο πρᾶγματι ὡς εἶπεν ἡ Ὀδύλη, ἡ δὲ κυρία Βρίς εἰδοποιηθεῖσα τηλεγραφικῶς ἀνέμενον αὐτοῦ ἐν τῷ σταθμῷ, ἰδοῦσα δὲ τὸ συνεσπασμένον καὶ ἐξωδηκὸς συνάμα πρόσωπον τοῦ ὄραίου παιδὸς ἐρείγησεν ἄλλ' οὐδὲν εἶπεν. Ἡ κυρία Ριχάρδου, πρὸς ἀποφυγὴν ἐξηγήσεων ἐν δημοσίῳ τόπῳ, οἷος ὁ σταθμὸς, δὲν ἐπαρουσιάσθη, ἐπεφόρτισε δὲ μόνον τὸν Ζαφφὲ ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν κυρίαν Βρίς τὴν ἔλευσιν αὐτῆς.

Ὅταν ὁ Ἐδμόνδος, κατακλιθεὶς ἀπεκοιμήθη, μέχρις τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἱατροῦ τῆς οἰκογενείας, ὅστις εἰδοποιήθη νὰ σπεύσῃ, ἡ κ. Βρίς κατῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν ἐνθα ἀνέμενον ἡ νόμφη αὐτῆς.

Κατὰ τὸ δίστημα τῆς διαρρυσάσης ἡμισείας ὥρας ἡ Ὀδύλη ἠσθάνθη γεννωμένως πολλὰς μαύρας ἀναμνήσεις, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ ἐνθα πρὸ τινων ἡμερῶν διῆλθε μίαν τῶν σκληροτέρων στιγμῶν τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς.

Ἐπινῆλθεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔκουσίως, ἐνῶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ἐπανεέλθῃ ἄλλ' ἢ προσκαλουμένη μόνον, διηρωτᾶτο δὲ ἐὰν ἡ καρδία αὐτῆς δὲν τὴν παρέσυρε πάλιν πέραν τῶν ὁρίων τῆς φρονήσεως. Τί θὰ ἔπραττεν ἄρα γε ὁ Ριχάρδος; Δεκάκις ἔθεσεν εἰς ἑαυτὴν τὴν ἐρώτησιν ταύτην καὶ οὐδεμίαν ἄλλην εὕρισκεν ἀπάντησιν, πλὴν τῆς ἐξῆς, ὅτι καὶ ὁ Ριχάρδος θὰ ἔπραττεν ὡς αὐτὴ ἔπραξε, θὰ ἐλάμβανε τὸν παιδὰ ἐν τῆς δεδηλητηριασμένης ἀτμοσφίρας τῶν Παρισίων καὶ θὰ τὸν παρέδιδεν εἰς χεῖρας τῆς προμήτορος, ἣτις ἀνέθρεψεν αὐτόν.

Αὕτη δὲ ἡ δευτέρα μήτηρ, ἡ ὁποία ἠναγκάζετο νὰ μὴ γινώσκῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ παιδός, τί θὰ ἔπραττε νῦν; Θὰ ἐξετίθετο εἰς νέας ἐξουβρίσεις; Ἡδύνατο νὰ μένῃ ἐὰν δὲν τὴν παρεκάλουν; Ὁ Ζαφφὲ εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν καὶ μακρόθεν, χαμηλοφώνως, ἔρριψεν εἰς τὴν Ὀδύλιν τὴν ἐξῆς φράσιν, ἣν αὐτὴ ἐπανελάμβανε ἀδιακόπως, προσπαθούσα νὰ κατανοήσῃ τὴν σημασίαν αὐτῆς.

— Ἀφοῦ ἦλθατε, κυρία, δὲν πρέπει νὰ ἀπέλθετε!

Ἐνῶ ἡ Ὀδύλη διὰ μυριοστὴν φορὰν προσεπάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φράσιν ταύτην, εἰσῆλθεν ἡ κυρία Βρίς, τόσον ὠχρὰ, καταβεβλημένη καὶ ἠλλοιωμένη, ὥστε ἡ Ὀδύλη ὠκτεῖρεν αὐτήν. Ὁδεύσε πρὸς τὴν Ὀδύλιν προτεινούσα τὴν χεῖρα, ἡ δὲ φωνὴ αὐτῆς εἶχεν ἦχον τόσον καταβεβλημένον καὶ διάφορον πρὸς τὸ ἠχηρὸν αὐτῆς κατὰ τὰς παρελθούσας ἡμέρας, ὥστε ὁμοίαιζε μᾶλλον φωνῇ φάσματος.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ κυρία Βρίς, μοὶ τὸν ἐφέρατε, σὰς εὐχαριστῶ, ἐπράξατε ἀριστα...

Ἡ Ὀδύλη παρετῆρει αὐτὴν ὀλίγον ἐκπληκτος, ἐνῶ τῇ πυρσοῦσα χεῖρ τῆς γράκος ἐσφιγγε τὴν ἑαυτῆς ἐν φιλικῇ περιπτύξει. Πρῶτον ἦδη ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτῆς, ἡ κυρία Βρίς τῇ ὠμίλει μετὰ τινος ἐκχύσεως φιλικῶν αἰσθημάτων.

— Ναι, ἠδύνασθε πολὺ καλὰ νὰ τὸν κρατήσητε, νὰ τὸν περιποιηθῆτε ἐν τῷ οἴκῳ σας. ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρὸς ἠδύνασθε...

Ἡ ἰδέα αὕτη δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν κυρίαν Ριχάρδου καὶ ἡ κυρία Βρίς ὠμολογεῖ τὸ πρᾶγμα ἀπλοῦστατα.

— Ἐν τούτοις ἦτο...

Ἡ κυρία Βρίς δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν. Ἐὰν ἡ Ὀδύλη ἤθελε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ν' ἀναδειχθῇ παρὰ τῷ συζύγῳ εἶχε καταλληλοτάτην εὐκαιρίαν νὰ παῖξῃ πρόσωπον σπουδαίου, συνάμα δὲ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν πενθερὰν αὐτῆς ὅλας τὰς ταπεινώσεις, ἃς ὑπέστη ἐξ αὐτῆς, ἀναγκάζουσα αὐτὴν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκόν τῆς καὶ ἀνεχομένη τὴν γραιὴν, καθιστώσα δὲ φανεράν τὴν ἀνοχὴν αὐτῆς. Τοσαῦτα ὅμως πράγματα δὲν πρέπει νὰ ἐκφράζονται, κυρίως ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐνδιαφερομένου προσώπου, ἐπομένως ἡ κυρία Βρίς ἐκρατήθη καὶ δὲν ὠμίλησεν.

— Ἐνόμισα ὅτι ἐδῶ ὁ ἀὴρ θὰ ἦτο ὠφελιμώτερος εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι θὰ εὕρισκετο εἰς καλλιτέρας χεῖρας, εἶπεν ἡ Ὀδύλη, οὐχὶ ἄνευ δυσχερείας. Νομίζω ὅμως, κυρία, ὅτι ἐὰν μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ μείνω ἐδῶ θὰ ἦτο καλλίτερον.

Ἡ κυρία Βρίς ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς, διότι, ναὶ μὲν ἡ Ὀδύλη, συνοδεύσασα τὸν ἕγγονον αὐτῆς μέχρις ἐκεῖ, προσήνεχθη ἄριστα, ἡ πρόθεσις ὅμως αὐτῆς νὰ μένῃ ἐν Πινὸν κατέστρεφε τὰ πάντα.

— Θέλω νὰ εἶπω, εἶπεν ἡ Ὀδύλη, ἡ ὁποία ἠσθάνετο τὸ αἶμα αὐτῆς συσσωρευόμενον ἐν τῇ καρδίᾳ, νὰ μείνω μέχρις οὗ ὁ ἱατρός ἀποφανθῇ περὶ τῆς σοβαρότητος τῆς ἀσθενείας... Ἐὰν εἶναι τίποτε δὲν θὰ σὰς ἀνησυχῆσω διὰ τῆς παρουσίας μου, ἐὰν ὅμως, κατὰ κακὴν τύχην, ἡ ἀσθένεια προσελάμβανε κακοήθη χαρακτῆρα, νομίζω ὅτι, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συζύγου μου, καθήκον ἔχω νὰ μείνω πλησίον ὑμῶν... καὶ τοῦ παιδός.

— Εἰδοποιήσατε τὸν Ριχάρδον; ἠρώτησεν ἡ κ. Βρίς.

— Ὅχι, καὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι καλὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσω πρὶν ἢ μάθω ἐὰν ἡ ἀσθένεια εἶναι ἐπικίνδυνος ἢ παροδικὴ καὶ ἀκίνδυνος. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ συζύγου μου τοιαύτην κέντηται σπουδαιότητα, ὥστε θὰ ἐφοβούμην πολὺ μὴ ἀφίνουσα αὐτῷ ἀπασαν τὴν πνευματικὴν ἡσυχίαν καὶ γαλήνην, ἧς ἔχει ἀνάγκην καὶ τοῦτο ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπεται τὰ καθήκοντά μου ὡς συζύγου, — ἔστω καὶ μετ' ὀλίγον προσέθηκε, — καὶ δευτέρας μητρός.

Ἠκολούθησε σιωπῇ.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ἡ κ. Βρίς ἐγειρομένη. Τότε λοιπὸν λάβετε τὸν κόπον νὰ ἀνέλθετε εἰς τὸ δωμάτιόν σας καὶ ὁ ἱατρός δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ.

Παρήλθον ἡμέραι τινες, ἀνυποφόρος βραδείαι καὶ πληκτικαὶ. Ἡ προμήτωρ ἐτοποθέτησε τὸν Ἐδμόνδον ἐν τινι θαλάμῳ παρὰ τὸν ἰδὸν τῆς, ἡ δὲ θύρα αὐτοῦ ἔμενε πάντοτε ἀνοικτὴ, μόνω δὲ τῷ Ζαφφὲ ἐπετρέπετο ἡ εἰσόδος, διότι οὗτος μετετρέπη νῦν εἰς νοσοκόμον καὶ ἐξετέλει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχερείας, μεθ' ἧς θὰ διώκει ἵππους.

Ἡ ἀσθένεια δὲν ἐξετερικεῖτο καθαρῶς, ὁ δὲ ἱατρός, ἀνησυχῶν, ἠθέλησε νὰ προκαλέσῃ εἰς ἱατροσυμβούλιον διάσημον συνάδελφόν του, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς εὐθύνης. Ὁ σφοδρὸς πυρετός καὶ ἡ ἀναισθησία τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις ἤνοιγε τὸ στόμα μόνον διὰ νὰ ζητήσῃ νὰ πῆρ, παρεῖχον αὐτῷ φόβους περὶ ἐγκεφαλικῆς ἐπιπλοκῆς. Ἡ κυρία Βρίς ἀπὸ τῆς δευτέρας ἑσπέρας παρέδωκε τὰς κλείδας εἰς τὴν Ὀδύλιν παρακαλέσασα αὐτὴν ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν. Ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἐκλειπούσας, προσεπάθει ὅμως ν' ἀντιπαλαίσῃ. Ἡ νεαρὰ γυνή, εὐτυχῆς διότι ἔβλεπεν ὅτι ἦν χρήσιμος, ἀνέλαβεν ἀμέσως τὴν διεύθυνσιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑπηρετῶν, ὅπερ ὑπῆκουεν αὐτῇ ἐν πλήρει τάξει.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.